

ת"פ 57018/05 - מדינת ישראל נגד פלקסון אוטומוטיב בע"מ, עמיר

רונן

בית הדין האזרחי לعبدתת תל אביב
ת"פ 57018-20-05 מדינת ישראל נ' פלקסון
אוטומוטיב בע"מ ואחר'

בפני:	כבוד השופט אורן שבג
בענין:	מדינת ישראל
הנאשימים	ע"י ב"כ עזה"ד ישראל שנידרמן נגד 1. פלקסון אוטומוטיב בע"מ 2. עמיר רון שניהם ע"י עזה"ד אופיר טביב

גזר דין

1. בשיבת ההקראה שהתקיימה בפני ביום 04.08.2020, הורשו הנאים 1 ו- 2, על פי הודהתם, בעירות שיויחסו להם בכתב האישום: הנואמת 1 - התקשרות וקבלת שירות מעובדי קבלן שירות, אשר אינו בעל רישיון, עבירה על הוראות סעיפים 10ב ו- 20(ד) לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, תשנ"א-1996 (עבירה אחת); הפרת חובת הפיקוח של נושא משרה, עבירה על הוראות סעיף 10ב, 20(ד) ו- 21 לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, התשנ"א-1996 (עבירה אחת).
2. כל אחד מהצדדים טعن לעונש.
3. **בא כוח המאשימה** טعن, כי החוק הסדיר את קבלת הרישיון בחוק ונתן לזה חשיבות רבה. בדבריו, הפנה לת"פ 19-11-24914 (ענין פופושדו), שם בסעיף 15 לגזר הדין, התייחס בית הדין לערעור פלילי 07/11 (אל אור תפעול ואחזקות בע"מ - מדינת ישראל). ביחס למשמעות של הסדר הרישוי בחוק העסקת עובדים ועל קבלני כוח אדם, החוקוס הוסיף את חלוקת האחריות גם לאלה שמקבלים שירות או שירותים כוח אדם מעת קבלני כוח אדם והחובה לבדוק את הרישיון או היתר לעסוק כקבלן שירות. הדבר בא להגן על ערכיהם המוגנים על ידי החוק ולהבטיח קיום את כל הזכויות שיש מהמעסיקים ביחס לעובדים.
4. עוד הוסיף, כי על הכרעת הדין חל תיקון 113 לחוק והשלבים למתחם הענישה וטען, כי מתחם הענישה המקורי בתיקים אלה נע בין 40% ל- 60% מהकנס המקורי. ואולם, בנסיבות של תיק זה, שהסתומים בשלבים מוקדמים בזכות העובדה שהנאשימים הודיעו, נטו אחריות על מעשיהם וחסכו זמן שיפוטי יקר, ניתן להעמיד את מתחם הענישה על מספרים נמוכים יותר בטוח שינוו בין 30% ל- 40% מהकנס המקורי ביחס לכל אחד מ-2 הנאים.
5. הקנס המקורי ביחס לנואמת 1 - 14,400 ₪, וביחס לנושא משרה בתאגיד - 200,29 ₪ ועל כן ביחס

לנאשמת 1 מבקשת המדינה להثبت כניסה בטוחה שבין 4,600 ל-5,060 ל-7,860 בין 7 ל-11,680 ל-11,680. במקורה זה, הוסיף, מדובר בעובד אחד בלבד, ועל כן, בהתאם לסעיף 20 (ד) לחוק, יש לקבוע את הסכומים הנ"ל במכפלת 1.

6. עוד ביקש, כי בה"ד יורה לנאים להתחייב שלא לעבור עבירות דומות לאלה שהבן הורשוו בתיק זה למשך 3 שנים, כשבצדה של התחייבות, הטלת הכנס העונשי המקסימלי ככל שלא יעדמו בהתאם להתחייבותם, והכל בהתאם לסעיף 72 (ב) לחוק העונשיין.

7. **ב"כ הנאים** טען כי קיימות נסיבות מקרים: מדובר בעובד אחד בלבד; הנאשם 2 היה חדש בתפקידו בזמןנים הרלוונטיים לביצוע העבודה, ועד אז עבר חופה של זכיון קודם שהפעיל את בית העסק, שהוא חלק מרשות. מכאן, שלא היה מודע ולא צבר די ניסיון בהעסקת עובדים. הסניגור ביקש להקל בעונשו על מנת שיוכל "להתחליל את עיסוקו ברג'ל ימין".

8. עוד הטיעים, כי לא היו קיימים יחסי עבודה בין הנאשם לבין העובד, אך על פי עדותו של העובד, בפני המפקחת ואדם בשם מוני פיקח על העבודה של העובד אצל הנאשם והוא זה ששלם את שכרו.

9. הנאשם עשה ככל שביכולתו והסתמך על שני חוזים מפורטים ביותר שנמצאים בחומר הראיות, על פיהם הצהיר הקובלן שהוא מחזיק בכל הזכויות על פי כל דין; בנוסף, נקבע כי ככל שיושת קנס עקב העסקת אותו עובד, איזה ישא הקובלן באותו נטל כספי על מנת לשפטות על הנזק. הסניגור הודה שמדובר בעילה חזית, אך טען כי מבחינת הדין הפלילי הייתה הסתמכות בעניין "עשה ככל שב יכולתו" וזה מצביע על היסוד הנפשי של העבודה.

10. לנאים אין רשות Kodimot והם הודיעו בהזמנת הראשונה, הוסיף הסניגור וטען. הנאים אף מוכנים להצהיר על התחייבותם להימנע מביצוע העבודות בהן הם הורשוו במשך 3 שנים מחרום.

11. לאור האמור לעיל, ביקש כי יוטלו קנסות בשיעור נמוך וכי בית הדין יאפשר פרישה של התשלום ול-12 תשלוםם, בקשה שב"כ המשימה השאיר את ההחלטה לגבי השיקול דעתו של בית הדין.

דין והכרעה

12. המחוקק ראה בשמריה על זכויות עובדים המועסקים ע"י קבלני כוח אדם ערך חברתי חשוב בר הגנה, ונitin ללמידה זאת, מהוורת סעיף 3(א)(2) בו, הקובעת כי עסקיך צריך להעמיד ערבות בנקאית או ערובה מתאימה אחרת למילוי חובותיו כלפי עובדיו. בית הדין הארץ התייחס לכך בע"ע 2002/1002 קבוצת י.א.ס.ג.י.ד. בע"מ נ' מדינת ישראל, משרד העבודה והרווחה (10.11.2002), וקבע כי נוכח התרחבות התופעה של העסקת עובדים באמצעות קבלני כוח אדם והיקפה, החוק נועד להבטיח את זכויות העובד המועסק על-ידי קובלן כוח אדם ורשותו, לאור ההרעה המוחשית שהלה במצבם של העובדים המועסקים בדרך זו וההשלכות השליליות הנובעות מכך. מבקש הרישון נדרש אפוא להוכיח את שירותו המקצועית לניהול עסק ממין זה ולקיים מן הבדיקה המקצועית. הוא נדרש להבטיח את קיומם של תנאי העסקה סבירתיים ופיזיים נאותים ונדרשת מהם יציבות כלכלית, שהיא בה כדי להיות "רשת בטיחון" מוגברת להבטחת זכויותיהם של העובדים המועסקים על-ידי.

13. גם בית המשפט העליון התייחס לכך בג"ץ 450/97 **תנופה שרותי כוח אדם ואחזקות בע"מ נ' אלי ישן שר העבודה והרווחה** (27.5.1998), וקבע, בין היתר, כי התכליות העולול להיפגע כתוצאה מהפרת החוק נועדה להבטיח את זכויות העובד ואת רוחתו ובאה למניע פגעה חמורה בביטחון הסוציאלי של העובד. הרצינול לכך הוא כי קיימים שני מחותי בין דפוס העסקה ישר-רגיל, לבין דפוס העסקה באמצעות קבלן כוח אדם.
14. עיין בסעיף 20 לחוק, העוסק בסנקציות, מלמד אף הוא כי המחוקק מייחס חשיבות יתרה לשמירה קפדנית על הוראותיו, וזאת בין אם ע"י הטלת כפל קנס ואף עונש מאסר.
15. לעניין קביעת מתחם העונש, הרוי שיש ליתן משקל לחומרת העבירות של התקשרות עם קבלן כוח אדם ללא רישיון כדי והפרת חובת הפיקוח ולערוך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוען. בעניין אל אוור (ע"פ (ארצ)י 11/07 אל אוור אילת תפועל ואחזקות בע"מ - מדינת ישראל, (11.8.2008)), התייחס בית הדין הארץ לעובדה לחשיבות החוק והעריך החברתי שהחוק בא להגן עליו, בזו הלשון:
- "**בנסיבות הרישוי כפי שנקבע בחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, ביקש המחוקק להבטיח את זכויות העובד המועסק על ידי חברת כוח אדם, ואת וראותו. זאת לאור ההרעה המוחשית שחלה במצבם של העובדים המועסקים בדרך זו, וההשלכות השליליות הנובעות ממנה. בדברי ההסבר להצעת החוק עמד בשעתו המחוקק על כן שליעיתים קרובות נתונים העובדים המועסקים בתבנית העסקה זו, של 'מערך יחסים שלושי': עובד, משתמש, קבלן- לניצול, הבא לידי ביטוי בתשלום שכיר נמוך והעדר תשלום תנאים סוציאליים; אין להם מקום העבודה קבוע ומסודר; כוח המיקוח האישី והקולקטיבי שלהם קטן; הביטחון הסוציאלי נעלם, וזכויות רבות נלקחות מהם [ראו הצעת חוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם התשנ"ה-1995, הצעות חוק 2380, עמ' 381, עב 1002/02 קבוצת יי. אס. גי. די. בע"מ ואח' - מדינת ישראל ואח' (10.11.02) והഫניות שם, להלן: פרשת יי. אס. גי. די].**
- בחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם הסדיר המחוקק את 'שוק' קבלני כוח האדם, והטייל משטר רישי שבו נקבעו גבולות אחוריות כלפי העובדים. תכליתו של החוק היא להבטיח את זכויות העובד המועסק במתכונת העסקה המשולשת האמורה והיא באה למניע פגעה בביטחון הסוציאלי שלו. ברקע לקביעת הסדר שבחוק עמד צורן חברתי חיוני בהסדרת העיסוק לקבלן כוח אדם, ובגהנה על ציבור עובדים חלש במיוחד (בג"ץ 450/97 **תנופה שרותי כוח אדם ואחזקות בע"מ ואח' - אלי ישן, שר העבודה והרווחה, פד"י נב(2), 1998, עמ' 434 בעמ' 444 - 442 .**".
16. בהתאם לחוק, על הקבלן להחזיק ברישיון כדי לשמור על זכויות העובדים. התקשרות עם קבלן ללא רישיון פוגעת בערך החברתי שהחוק בא להגן עליו מכיוון שהיא מאפשרת לקבלן לעקוף את הוראות החוק ולעסק בתחום ללא הסדרת עניין הרישוי.
17. מכאן, שבקביעת מתחם הענישה יש להביא בחשבון את החשש מפני פגעה בעובדים המוחלשים ואת הצורך להבטיח את השמירה על זכויותיהם במסגרת יחסיו העבודה ואי ניצולם על ידי הקבלן, באמצעות שמירה

על הוראות החוק בדבר קבלת רישיון והתקשרות עם קובלן בעל רישיון כדין.

במקרה דנן אין חולק, כי מדובר בעסקת עובד אחד בלבד, ולכן, בהתאם להוראות סעיף 20(ד), יש להכפיל את הקנס העונשי (ביחס לנאשמת 1), בהתאם. במאמר מוסגר, יצוין, כי קביעה זו תקפה בעניינה של הנאשمت בלבד, שכן אין בהוראות סעיף 21 לחוק הקובע את עונשו של הנאשם המתיחסות למספר העובדים שהועסקו. וכך קובע הסעיף:

"**(א) נושא משרה חייב לפיקח ולעשות כל שניית למניעת עבירות כאמור בסעיף 20 ביד התאניד או ביד עובד מעובדיו; המפר את חובתו האמורה, דין - קנס קבוע בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשי; לענין סעיף זה, נושא משרה' - מנהל פעיל בתאניד, שותף - למעט שותף מוגבל - ופקיד שתפקידו למנוע הפרת חוק זה.**"

18. ביחס למתחם הענישה הספרטיפי הראיי במקרה זה, אין חולק, וב"כ המדינה אף ציין זאת בטיעונו, כי הנאים הודיעו בהזדמנות הראשונה, ובכך נחסךו עלויותן מבחינת הקצאת זמן ומשאבים של המאשימה והן בזמן שיפוטי, שהנו משאב ציבוררי יקר. לטעמי, הדבר אף מלמד על הפנמת חומרת העבירות מצדם של הנאים, ולאור האמור לעיל, סבורני כי מתחם הענישה שהتابקש ע"י המאשימה סביר, והחלטתי להעמיד במקרה זה את הקנס בגין מתחם הענישה שנטבקש על הצד הנורו, מהסיבות שאפרטן להלן, היינו 30% מהकנס המקורי, באופן שהקנס שיוטל על הנאשمت 1 יועמד על סך של 4,200 ₪, ועל הנאשمت 2 - 8,760 ₪.

19. נימוקי לכך הם, כי הודהתם של הנאים בהזדמנות הראשונה מצבעה על הפנמת חומרת העבירה. מעבר לכך, נחסר זמן שיפוטי שהנו משאב ציבוררי יקר. בנוסף, לנאים אין עבירות קודמות וכיום לעיל, מדובר על העסקת עובד 1 בלבד.

20. זאת ועוד. החלטתי להיעתר לבקשת המאשימה ולהזכיר את הנאים להציגו על התחריבות להימנע מביצוע עבירה דומה לשך התקופה המקסימלית שנtabקשה - 3 שנים._CIDOU, העיצום הכספי הננו רק רכיב עונשי אחד המctrף לרכיב עונשי אחר והוא הטלת התחריבות על הנאים להימנע מביצוע עבירה. התחריבות זו מהוות כשלעצמה עונש של קנס מותנה, הגם שמדובר בעונש הקל שבאונשים הקבועים בחוק העונשין (ראו דברי כב' הנשיא (בדימ') א. גרוןיס בדנ"פ 8062/12 **מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ**, (2.4.2015) עמ' 9-10, פיסקה 12).

21. במהלך הדיון, הנאשمت 2 אכנן התחריב בשמו ובשם הנאשמת 1.

22. לאור כל האמור לעיל, אני מטיל על הנאים את הקנסות הבאים:

הנאשمت 1 - 4,200 ₪;

הנאשمت 2 - 8,760 ₪.

23. לאור גובה הקנסות, הנאשמת 1 תשלם את הקנס ב- 4 תשלום חודשיים בסך 1,050 ₪, שווים ורכזפים ואילו הנאשמת 2 - ב- 8 תשלום חודשיים, שווים ורכזפים בסך 1,095 ₪ כל אחד.

24. מועד התשלום הראשון - 01.09.20 וכל 1 לחודש עוקב.

.25 תשומת לבם של הנאים מופנית לכך, שככל שמועד התשלום חל בשבת או ביום חג, עליהם להקדים את התשלום, וזאת על מנת להימנע מקנסות וריבית פגורין.

.26 המזיכרות תשליח את שובי התשלום למשרד ב"כ הנאים.

.27 גזר הדין ישלח אל ב"כ הצדדים בדואר.

ניתן היום, ט"ו אב תש"פ, 05 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.